

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Hiromi Kawakami, *Furudogu Nakano Shoten*

Copyright © 2005, Hiromi Kawakami
All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/jcrosemann

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KAWAKAMI, HIROMI

Prăvălia de mărunțișuri a domnului Nakano / Hiromi Kawakami; trad. din lb. jap. de Magdalena Ciubăncan. – Iași: Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5569-4

ISBN ePub: 978-973-46-5686-8

ISBN PDF: 978-973-46-5687-5

I. Ciubăncan, Magdalena (trad.)

821.521-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

The logo for LIBRIS, featuring the word "LIBRIS" in a stylized, serif font. The letters are white with a light blue outline. The text is set against a light blue background that includes a stylized graphic of an open book with its pages fanning out. The entire logo is enclosed within a thin, light blue circular border.

LIBRIS

Hiromi Kawakami

**Prăvălia de mărunțișuri
a domnului Nakano**

Traducere din limba japoneză și note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2015

A intrat un client. Am întors foile în grabă și le-am pus lângă casă. „Bine ați venit!” am strigat eu cu o voce mai puternică decât de obicei. Clientul s-a uitat la mine cu mirare. Era un elev silitor care locuia în apropiere. S-a înclinat ușor, cu bărbia împinsă în față, de parcă nu și-ar fi dorit să facă asta. Apoi s-a învârtit o dată prin magazin și s-a grăbit spre ieșire.

— Hitomi, scuze, scuze! a năvălit înăuntru domnul Nakano.

L-am întrebat încruntată pentru ce își cere scuze.

— Mi-am dat seama la Kawagoe că asta ar putea fi interpretată drept hărțuire sexuală, mi-a spus el, dându-și jos fesul verde.

Din septembrie domnul Nakano se rade în cap. I-a spus Masayo că a început să chelească și s-a tuns zero. I se potrivește. Probabil că e genul de ins a cărui chelie ar deveni lucioasă. Masayo spunea asta ca și cum ar fi preocupat-o problema, dar domnul Nakano se enervase.

— În esență, a fost hărțuire sexuală, i-am răspuns eu pe un ton grav.

Domnul Nakano a tras cu ochiul la fața mea. Din cămașa lui răzbătea un miros de praf. Pentru că la licitații are de-a face cu lucruri care au stat închise multă vreme, de fiecare dată când se duce în oraș, domnul Nakano se întoarce mirosind a praf.

— Lăsând asta la o parte, ați reușit să cumpărați ceva de valoare? l-am întrebat cu tonul meu obișnuit.

S-a înseninat dintr-odată.

— Auzi, Hitomi? Și cum ți s-a părut? mi-a întors-o el, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Cum mi s-a părut ce? am făcut eu pe neștiutoarea.
O bună parte a dimineații citisem manuscrisul lui Sakiko. Era ceva cu adevărat extraordinar. Oare „Eu“, naratorul, era chiar Sakiko? Enumerase în detaliu lucruri indecente legate de sex: de la început – sau i se spune preludiu? – până la sfârșit – postludiu? – „Eu“ ajunsese la orgasm de cel puțin douăsprezece ori. Am citit totul pe nerăsuflăte. În prăvălie intraseră cinci clienți, dar ori se loviseră de entuziasmul meu, ori din alt motiv, însă, la fel ca primul, toți ieșiseră repede din magazin, așa că vânzările de azi au fost zero.

La prânz, când am mers să-mi cumpăr un sendviș, mi-am adus aminte să iau și manuscrisul lui Sakiko, ca să-l copiez. Mă simțeam un pic vinovată, dar mi-am găsit scuza că nu eu îl rugasem pe domnul Nakano să mi-l arate. Lumina albă a copiatorului se strecura pe sub capacul cu care apăsam manuscrisul și îmi intra în ochi.

— Hai, nu fi nesuferită, Hitomi! L-ai citit, așa-i? m-a întrebat domnul Nakano, privind cu coada ochiului foile pe care le pusesem lângă casă.

— Mda, am răspuns, dând din cap. Dumneavoastră așa faceți dragoste întotdeauna? l-am întrebat în continuare, încercând să par degajată.

— Ei, Hitomi, asta nu-i hărțuire? a spus el, țuguindu-și buzele.

— Sau altfel? am insistat eu cu întrebările.

— Păi, eu... așa ceva... nu, nu! Imposibil.

— Da?

— Eu când fac sex, sunt mai direct.

Spunând asta, domnul Nakano și-a frecat cu palma creștetul capului. S-a auzit un fel de scârțâit.

— Oare toți adulții din lumea asta fac sex într-un mod așa de complicat? l-am întrebat, privindu-l fix.

În cartea lui Sakiko „Eu” și „Tu” își linseseră toate părțile corpului, se așezaseră în toate pozițiile imaginabile, scoseseră toate sunetele murdare și devoraseră toate plăcerile posibile.

— Habar n-am, a răspuns el morocănos. Eu îmi pierd încrederea în mine când văd ce scrie acolo, a continuat, cu privirea încețoșată.

Am simțit dintr-odată cum dinspre el vine iarăși miros de praf.

— Așadar, dumneavoastră faceți sex mai simplu? l-am întrebat fără să mă gândesc, roasă de curiozitate.

— Păi, de-acum am și eu o vârstă, așa că e mai rapid. Doar că, vezi tu, o astfel de... cum să-i spun? Lăudăroșenie? Împopoțonare? La tehnici din alea eu nu mă pricep.

Acum, dacă stau să mă gândesc, avusesem eu senzația că Sakiko împrumutase în manuscrisul ei ceva din felul de-a vorbi al domnului Nakano: „O astfel de... cum să-i spun? E literar așa?”

— Și ce ați cumpărat astăzi? am schimbat eu vorba.

Întrebările mele despre ziua de azi au rămas fără răspuns, iar figura domnului Nakano s-a păstrat inexpressivă. A dat să se așeze pe scaunul cel valoros pe care stătuse ieri, dar după ce s-a învârtit un pic, s-a răzgândit. Până la urmă s-a cufundat într-un fotoliu cu trei picioare, tapițat cu piele sintetică și care nu stătea niciodată drept, motiv pentru care nici nu reușeam să-l vindem.

Din spate s-a auzit zgomotul unei mașini. Oare s-o fi întors Takeo? Ar trebui să fie și Masayo cu el. Spusese că

are nevoie de material pentru noile păpuși pe care le confecționa și plecase împreună cu Takeo. Locul unde merse-seră azi la preluat era casa unui fost diplomat de carieră, care se stinsese din viață.

— Azi am găsit și două Itō Shinsui¹, a spus veselă Masayo, intrând în încăpere.

Domnul Nakano și-a ridicat absent privirea. După Masayo a intrat și Takeo. S-a uitat scurt la ei, dar apoi a lăsat iarăși capul în pământ. De cum a intrat Takeo, eu mă uitam tot timpul în altă direcție.

Nu ne mai văzuserăm față în față de aproape cinci zile.

— Ei, ei, ce-i asta? a întrebat răspicat Masayo.

Netulburat, Takeo stătea în picioare în spatele ei. În fracțiunea de secundă în care am ridicat ochii, privirile noastre s-au întâlnit. Păreau că se reflectă una în alta, dar Takeo a rămas impasibil.

Când m-am întors în cameră, m-am apucat să-mi pre-par niște tăieței instant și chiar când turnam apă fierbinte peste ei, a sunat telefonul. Am oftat iritată, am ridicat recep-torul și l-am ținut cu umărul.

— Bună ziua, mă numesc Kiryū. Familia Sugenuma? s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Poftim?

— Mă numesc Kiryū. Familia Sugenuma? a repetat vocea.

— De ce? am întrebat eu fără nici o considerație.

Vocea a tăcut un moment.

— Ce dorești? am continuat pe același ton.

1. Pictor și gravor japonez (1898-1972).

După o tăcere scurtă, s-a auzit un zgomot, ca și cum cineva s-ar fi înecat și tușea.

— Kiryū era numele tău de familie, nu? m-am văzut eu nevoită să vorbesc, pentru că Takeo nu spunea nimic.

— Credeam că știi, Hitomi.

— Țineam vag minte.

Deși știam foarte bine, mă enerva s-o recunosc față de Takeo.

— Iartă-mă că te-am desenat dezbrăcată, mi-a spus, de parcă ar fi recitat o replică învățată pe de rost.

Cuvintele lui au sunat ca și cum, repetându-le de atâtea ori cu voce tare, își pierduseră tot înțelesul pentru el.

— E-n regulă, i-am răspuns încet.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă, am repetat, simțind o ușoară părere de rău fiindcă a trebuit să-și ceară scuze încă o dată.

— Chiar îmi pare rău.

— ...

Cum eu tăceam, nici el n-a mai spus nimic. Mă uitam pierdută la secundarul ceasului din fața telefonului. A trecut încet de la 6 la 11.

— Mi se răcesc tăieței.

— Pielea ta dezgolită...

Vorbiserăm amândoi în același timp.

— Ce e cu ea?

— Cred că e foarte frumoasă, a răspuns el cu o voce pe care abia i-o auzai.

— Nu te-am auzit bine. Mai spune o dată.

— Nu mai pot.

— Tocmai îmi făceam niște tăieței.

— Da, am înțeles.

Cerându-și scuze încă o dată, a închis telefonul. Am luat receptorul în mână și m-am mai uitat o dată la secundarul ceasului. Ajunsesese din nou în dreptul lui 6.

Am privit îndelung mișcarea repetată a limbii secundarului. Apoi mi-am amintit de tăieței și am ridicat capacul. Absorbiseră foarte multă zeamă și acum erau groși și fleșcăiți.

A doua zi s-a făcut dintr-odată toamnă. Căldura dispăruse, iar înaltul cerului părea îngrozitor de îndepărtat.

Când vine toamna, în Kanto¹ se deschid târguri în multe locuri, așa că domnul Nakano devine foarte ocupat. Azi l-a trimis și pe Takeo. Chiar și Masayo, care de obicei vine să ne vadă cam o dată la trei zile, acum e foarte prinsă cu pregătirile pentru următoarea expoziție de păpuși.

Fusese o zi în care s-au vândut surprinzător de multe obiecte și, deși erau lucrușoare mici și neînsemnate, vânzările săriseră de trei sute de mii de yen. De obicei, dacă domnul Nakano nu se întoarce până la ora închiderii, pun suma totală în casă, închid magazinul și îi duc cheia lui Masayo. Acum însă mi se părea riscant să las în casă trei sute de mii de yen, așa că am rămas acolo și după terminarea programului.

Am ieșit afară, am coborât obloanele, am intrat înapoi în prăvălie și am încuiat pe dinăuntru. În camera din spate, pe locul unde stătea mai demult acel *kotatsu* care între

1. Regiunea Kanto este situată pe insula principală a Japoniei și cuprinde zona metropolitană Tokyo, alături de alte șapte prefecturi.

LIBRIS

Cuprins

Plicul A4	5
Prespapierul	29
Autobuzul	49
Cuțitul de hârtie	67
Un câine mare	92
Păpușa din plastic	114
Mașina de cusut	132
Rochia	152
Bolul	172
Mărul	195
Sticla de gin	217
Mingea de box	239